

Harjoite 5: TARINAN MUODOSTAMINEN

Toiminnan tavoite ja kuvaus: Oppilaat kuuntelevat ja rakentavat kuvien avulla uudelleen tarinan

Tavoiteltavat osa-alueet:	Kognitiivinen taso: P: Aikajärjestys, IR: Sarjan järjestäminen ja häiritty järjestys	Toiminnallinen taso: Tapahtumien vertailu ja aikajanan ymmärtäminen	Sosiaalinen taso: Kertominen ja tarinan rakentaminen yhdessä	Käytännön toiminnassa: Rohkaise jokaista kertomaan tarinaansa.
----------------------------------	---	--	---	--

Materiaalit: Satu ”Pikku ankanpoika ja kissa”, kahdeksan tarinaan kuuluvaa kuvakorttia ja yksi tarinaan kuulumaton kuvakortti ja opetuskuvakortit.

Eteneminen: Orientaatio:

Aluksi keskustellaan tarinan laatimisesta ja kertomisesta. Todetaan, että tarinaan on hyvä suunnitella ainakin alku ja loppu. On hyvä myös miettiä, voisiko tarinassa olla yllätys. Johdatellaan keskustelua sarjakuviin ja todetaan, että sarjakuvatkin kertovat tarinan. Sarjakuvassa kuvat asetetaan aikajärjestykseen. Seuraavaksi tarinaan kuuluvat kuvakortit asetetaan pöydälle. Kaikkiin kuviin tutustutaan yhdessä ja ne nimetään. Tämän jälkeen kuunnellaan satu Pikku ankanpojasta ja kissasta. Lapsia pyydetään ottamaan haluamansa kuva pöydältä ja kertomaan, mistä kohtaa tarinaa kyseinen kuva on. Lapset asettavat kuvat tapahtumajärjestykseen ja kertovat, miksi kukin kuva kuuluu kyseiseen paikkaan. Kuvakortit salamasta ja koirasta jätetään viimeiseksi.

Konflikti:

Seuraavaksi annetaan lasten sijoittaa tarinaan kuvakortit salamasta ja koirasta. Todetaan, että jos salama pannaan väärään paikkaan, se häiritsee järjestystä. Yhdessä etsitään salamalle oikea paikka. Koirakuvakortista huomataan, ettei se kuulu tarinaan ollenkaan eli myös se *häiritsee järjestystä*.

Lopuksi lapsia pyydetään kertomaan ensin kuvia apuna käyttäen ja sitten ilman, mitä tarinassa tapahtuu ja missä vaiheessa.

Kehittely:

Lapset keksivät uuden tarinan, joka alkaa esimerkiksi salama- tai kissakuvakortista. Keskustellaan, että kuvat muodostavat nyt uuden tarinan, kun ne on järjestetty uudelleenlaiseen aikajärjestykseen.

→ Tehdään opetuskuvakortin 16 tehtävät.

Opi oppimaan Tunnin päätyttyä: Mikä oli kivaa? Oliko jokin vaikeaa tai hankalaa? Miten siitä selvittiin? Mitä uutta opittiin?

Muita huomioita

OPS

Pikku ankanpoika ja kissa

Pikku ankanpoika sanoi äidilleen: "Äiti kiltti, leivo minulle leipä." "Tottahan toki", sanoi äitienkka ja pyysi ankanpoikaa hakemaan tulta varten vähän lastuja, jommoisia ihmiset heittävät pois. Pikku ankanpoika meni naapuritalon keittiöön, mutta kun se parhaillaan oli keräämässä lastuja, sen yllättikin vanha kissa, joka uhkasi syödä sen suihin. "Jos olet niin kiltti, että annat minun elää", pikku ankanpoika rukoili, "niin minä annan sinulle leivästäni palasen". "Olkoon menneeksi", sanoi vanha kissa.

Pikku ankanpoika meni kotiin lastujensa kanssa ja kertoi äidilleen, mitä oli tapahtunut. "Älä sure, tyttö pieni", äitienkka sanoi. "Minä leivon sinulle niin ison leivän, että siitä riittää yllin kyllin sekä sinulle että sille vanhalle kissalle."

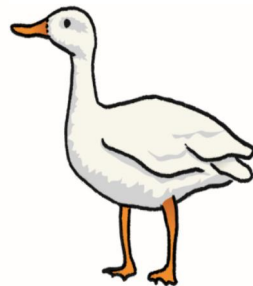
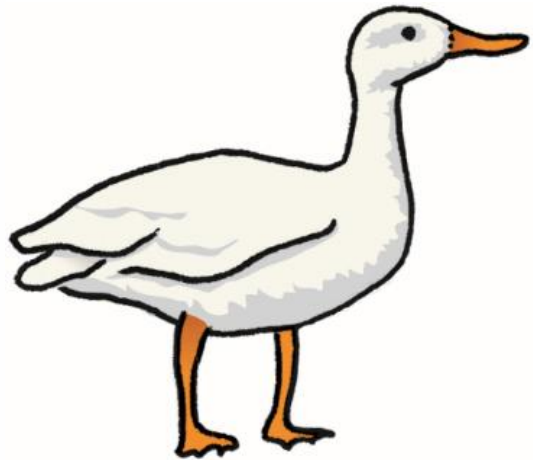
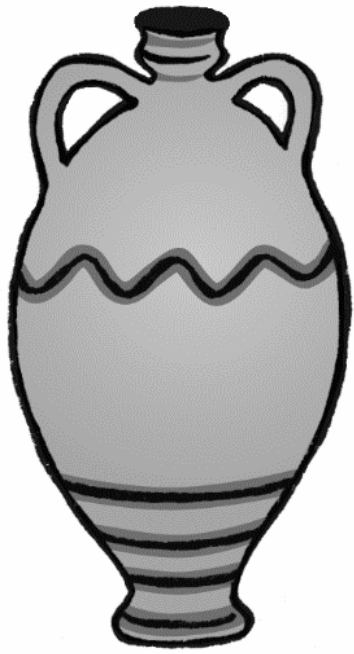
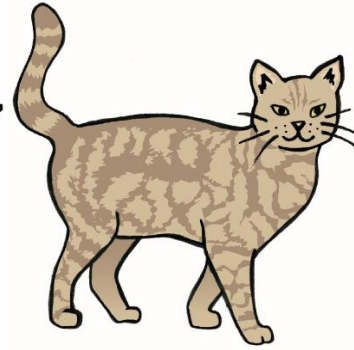
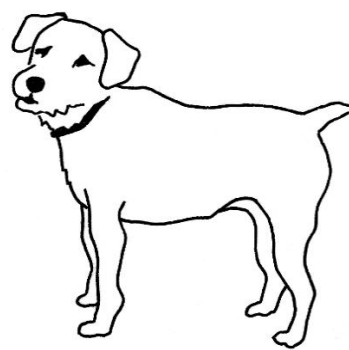
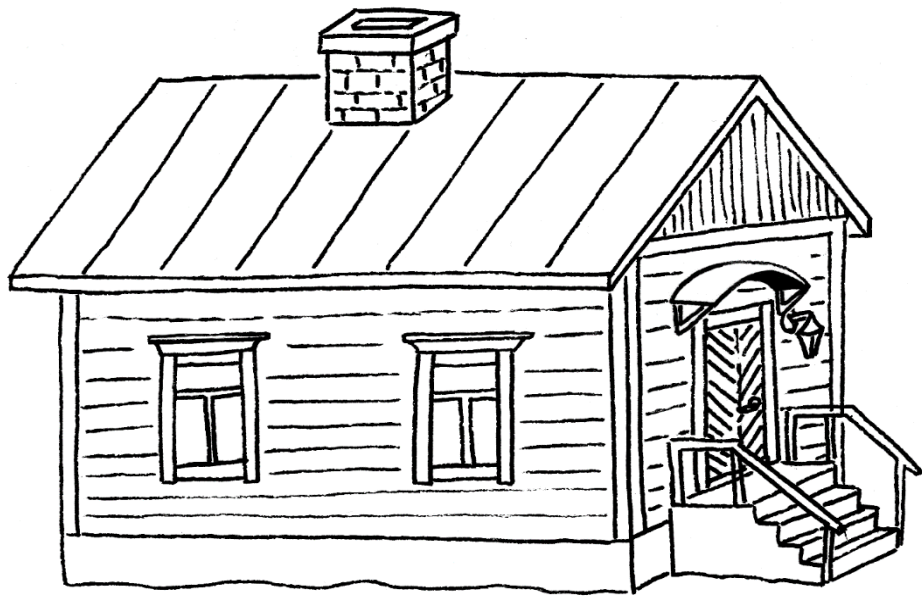
Kun iso leipä oli valmis, äitienkka antoi sen pikku ankanpojalle ja muistutti samalla, että sen piti säästää palanen myös vanhalle kissalle. Mutta leipä maistuikin niin ihanalta, että pikku anka söi sen kokonaan. Sitten se meni kertomaan äidilleen: "Mitä minä nyt teen, kun minä söinkin koko leivän?" "Mokomakin pikku ahmatti", moitiskeli äitienkka. "Kenties kissa onkin jo unohtanut koko asian", toivoi pikku ankanpoika. "Ehkei se tulekaan tai jos se vaikka ei tiedä, missä me asumme." Mutta siinä samassa se näki kissan lähestyvän. "Voi äiti, mitä minä nyt teen? Vanha kissa on täällä tuota pikaa", se parkui kauhistuneena. "Tule!" huusi äiti ja ryntäsi naapuritalon keittiöön pikku anka kintereillään. Äitienkka ja pikku ankanpoika etsivät hädissään piilopaikkaa ja keksivätkin suuren saviruukun, johon kiireen vilkkaa kätkeytyivät.

Vanha kissa näki ankan ja pikku ankanpojan karanneen ja se suuttui vimmatusti. "Missä minun osuuteni leivästä oikein viipty?" se ärhenteli. "Nyt minä kyllä tulen ja syön sinut, senkin pikku ahmatti, ja syön vielä äitisikin sen lisäksi!" Se jäljitti pakenijat keittiöön saakka, mutta vaikka se kuinka kurkisteli ympäriinsä, se ei karkulaisia löytänyt. "Mutta pakkohan niiden on olla täällä", se mutisi itsekseen. "Näinhän niiden säntävään tänne ja täällä on vain yksi ovi. Ennen pitkää niiden on pakko tulla piilopaikastaan esiin." Ja niin se asettui kynnykselle odottamaan.

Äitienkka ja pikku ankanpoika tärisivät kauhusta saviruukussa. Mutta hetken päästä pikku ankanpoika rupesi vääntelehtimään. Se kuiskasi äitinsä korvaan: "Äiti, täällä oli joku hyttynen, joka meinasi mennä nokkaani. Ja nyt minua niin aivastuttaa." "Sen sinä jätät tuiki tarkkaan mielestäsi", ankan äiti sanoi ankarasti. "Vanha kissa kuulee sinun aivastavan ja tulee kurkistamaan tähän ruukkuun."

Kului hetkinen, ja pikku ankanpoika kuiskasi taas: "Äiti kiltti, anna minun ihan pikkuisen aivastaa." "Minä jo kielsin", äiti vastasi. Taas kului hetki, ja silloin pikku ankanpoika kuiskutti: "Äitikululta, anna minun ihan pikkuriikkisen aivastaa." Silloin äiti menetti malttinsa ja tuhahti: "No, sen kun aivastat." Ja pikku ankanpoika aivasti niin että kajahti! Se aivasti niin, että ruukku räsähti keskeltä halki. Siinä nyt olivat äitienkka ja pikku ankanpoika kaikkien nähtävillä!

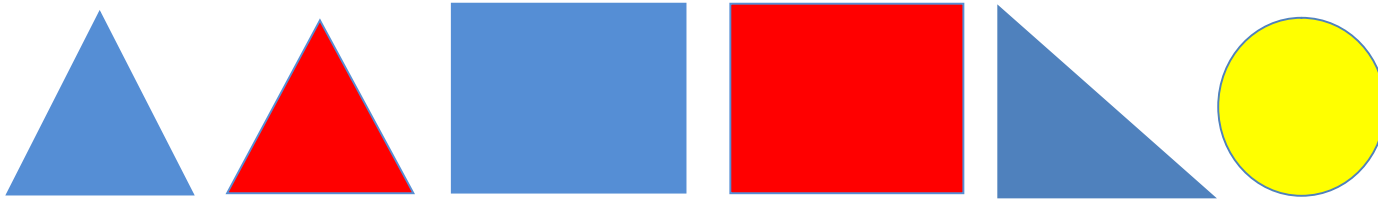
Mutta heidän onnekseen kissa säntäsi siinä samassa läpeensä kauhistuneena ulos luullen ukkosen jyrrähtäneen. Äitienkka saattoi siis vahingoittumattomana tepastella ulos keittiöstä ja sen perässä pöyhistelä pikku ankanpoika.

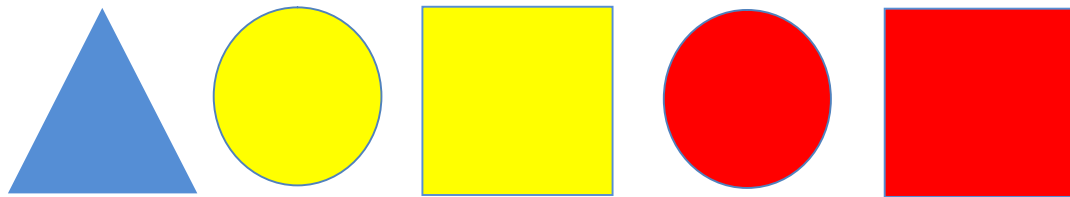
A.

B.

C.

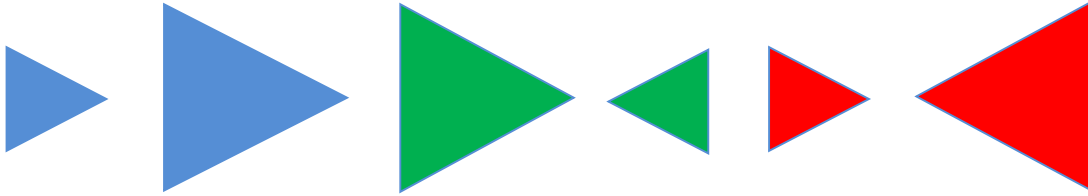
D.

E.

F.

G.

